EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 23.5.2018
COM(2018) 313 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Utvärdering av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för regleringsåren 1995/1996–2001/2002

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Utvärdering av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för regleringsåren 1995/1996–2001/2002

(i enlighet med artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

Denna utvärderingsrapport har upprättats i enlighet med artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG av den 16 juli 2003 om huruvida ett stöd som Republiken Italien har för avsikt att bevilja sina mjölkproducenter är förenligt med den gemensamma marknaden (nedan kallat *rådets beslut*), enligt vilken de behöriga italienska myndigheterna årligen ska rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga på grundval av tilläggsavgiften för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002.

Det stöd som Italien beviljar mjölkproducenter genom att träda in och till Europeiska unionens budget betala det belopp som dessa producenter är skyldiga Europeiska unionen för tilläggsavgiften på mjölk och mjölkprodukter för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002 och genom att låta dessa producenter betala tillbaka sin skuld genom uppskjuten betalning utan ränta över ett antal år anses, på grundval av artikel 1 i rådets beslut, undantagsvis vara förenligt med den gemensamma marknaden, under förutsättning att

– återbetalningen är fullständig och görs genom årliga amorteringar av lika storlek, och att

– återbetalningsperioden inte överstiger 14 år, räknat från och med den 1 januari 2004.

Enligt artikel 2 i rådets beslut beviljas stödet på villkor att Italien anmäler hela tilläggsavgiften för de avsedda perioderna till Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), numera Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ), och att Italien drar av den resterande skulden från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, november 2004 och november 2005 i form av tre lika stora årliga amorteringar. Genom en skrivelse av den 26 augusti 2003 anmälde Italien i vederbörlig ordning hela tilläggsavgiften för regleringsåren i fråga. Den resterande skulden har i vederbörlig ordning dragits av från de utgifter som finansierats genom EUGFJ för november 2003, 2004 och 2005.

Enligt artikel 3 i rådets beslut ska de behöriga italienska myndigheterna årligen rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga på grundval av tilläggsavgiften för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002.

Genom en skrivelse från AGEA (*Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura*) av den 7 november 2017 om amorteringen för 2016 lämnade de italienska myndigheterna sin tolfte rapport till kommissionen i enlighet med denna bestämmelse. Eftersom de två första amorteringarna (2004 och 2005) behandlades i en gemensam rapport (dokument COM(2007) 34 slutlig av den 30 januari 2007), gällde den rapporten den trettonde amorteringen.

Den här rapporten utgör kommissionens utvärdering av de italienska myndigheternas rapport om resultaten för år 2016 i fråga om indrivningen av tilläggsavgiften, både vad gäller de sju regleringsår som omfattas av rådets beslut och de regleringsår som inte omfattas av det beslutet.

Betalning av avgift enligt amorteringsordningen 2003

Rådets beslut om att tillåta Italien att träda in i mjölkproducenternas ställe och betala in tilläggsavgiften till EU:s budget gällde 25 123 producenter som var skyldiga att betala avgiften år 2005, då den första rapporten lämnades in till rådet. Detta antal har minskat till 21 123 för år 2016.

Av det totala antalet mjölkproducenter som omfattas av denna rapport och som är skyldiga att betala tilläggsavgiften för de sju regleringsår som omfattas av rådets beslut, har 15 431 valt att använda den amorteringsordning som infördes 2003. Innan den första amorteringen betalades 2004 var de 15 431 producenter som valt att omfattas av amorteringsordningen sammanlagt skyldiga 345 miljoner euro. Det motsvarar ungefär en fjärdedel av hela skuldbeloppet för de producenter som har vägrat att ansluta sig till amorteringsordningarna. Det verkar därmed som om det till största delen är de producenter som står för de lägsta överskottsnivåerna som har valt att omfattas av amorteringsordningen. De producenter som står för mer omfattande individuella överskottsleveranser (cirka 8 000 producenter som är skyldiga att betala omkring 1 miljard euro i avgifter för de sju regleringsåren) har i stället valt att inte omfattas av amorteringsordningen. Det bör dock noteras att de italienska myndigheterna varje år tar emot nya ansökningar om att omfattas av amorteringsordningen. År 2016 inkom 39 nya ansökningar, motsvarande totalt 4,2 miljoner euro. Per den 31 december 2016 uppgår det totala belopp som omfattas av 2003 års amorteringsordning till 372,361 miljoner euro.

Den trettonde amorteringen, som uppgick till 25 574 104,06 euro, skulle betalas in av 10 395 producenter före den 31 december 2016. Av de italienska myndigheternas kontroller framgår att 10 186 producenter i vederbörlig ordning betalade in sammanlagt 24 968 791,58 euro under 2016. Det innebär att 97,9 % av producenterna har betalat 97,63 % av avgifterna i tid vid den trettonde amorteringen. Det har vid de tolv tidigare amorteringarna registrerats att 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7 %, 96,4 %, 96,2 %, 90,5 %, 98,3 %, 96,9 %, 98,2 %, 95,9 % respektive 95,7 % av de utestående beloppen betalats in i tid. Sammanlagt uppgår därmed den avgift som betalats in vid de första tretton amorteringarna till närmare 358,326 miljoner euro (dvs. något mer än 96 % av det totala utestående beloppet).

Dessa betalningsnivåer tyder visserligen på att de producenter som omfattas av amorteringsordningen är beslutna att uppfylla sina skyldigheter, men kommissionen anser att den uppföljning som görs i de fall där betalning inte har registrerats inom tidsfristen är en tydlig indikator på hur angelägna de italienska myndigheterna är att se till att villkoren för ordningen uppfylls på ett korrekt sätt och, i slutänden, att driva in hela den utestående avgiften.

För den trettonde amorteringen finns ännu ingen information tillgänglig om betalningarna från de återstående 209 producenterna, vilket motsvarar ett belopp på 563 317,82 euro. (Denna information kommer att redovisas i nästa årsrapport).

Vad gäller den tolfte amorteringen framgick det av den föregående rapporten att 258 producenter per den 31 december 2015 fortfarande hade utestående betalningar motsvarande ett belopp på 1 089 857 euro. Enligt uppgifter från de italienska myndigheterna anmälde de centrala myndigheterna alla dessa fall till de berörda regionala myndigheterna, som skulle driva in hela skuldbeloppet med ränta utanför amorteringsordningens ramar. Av de 258 producenter som man först antog inte hade betalat, visade det sig senare att 124 faktiskt hade betalat amorteringen. De 134 producenter som däremot verkligen inte hade betalat den tolfte amorteringen har uteslutits från amorteringsordningen och indrivningsförfaranden har inletts mot dem.

Av de uppgifter som de italienska myndigheterna lämnat för år 2016 framgår det att villkoren för tillämpning av den amorteringsordning som godkändes genom rådets beslut 2003/530/EG har uppfyllts. Framstegen när det gäller att driva in utestående belopp från de producenter som

valde att börja tillämpa amorteringsordningen för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002 visar att ordningen förvaltas på lämpligt sätt.

Företag för vilka möjligheten att betala enligt amorteringsordningen har dragits in

Om en producent underlåter att betala en enda av de årliga amorteringarna leder det till att denne utesluts från amorteringsordningen och därmed kan bli föremål för indrivning av hela det belopp han eller hon fortfarande är skyldig, plus kumulerad ränta.

Tretton år efter det att amorteringsordningen startade år 2003 har totalt 991 företag fått sin rätt att betala enligt ordningen indragen, motsvarande en total skuld uppdelad på amorteringar på 33 954 483,57 euro.

Av detta belopp hade dock 15 608 713,05 euro betalats som amorteringar innan rätten drogs in, och 5 042 636,22 euro har drivits in efter indragningen, varav 2 678 653,30 euro som gjort det möjligt att helt avsluta ärendet om utestående amorteringar för 256 företag. Det innebär att den totala utestående skulden uppgår till 13 314 672,82 euro och berör 735 företag.

Siffrorna visar att de italienska myndigheternas sätt att hantera indrivningen av avgiften från de producenter som har uteslutits ur amorteringsordningen efter underlåtenhet att betala en av de årliga amorteringarna är långt ifrån tillfredsställande. Mjölkproducenterna var också tvungna att avstå från att överklaga till italiensk domstol för att få rätt att omfattas av amorteringsordningen. Med tanke på detta förefaller den bristande indrivningen inte bero på eventuella utdragna domstolsförfaranden, utan snarare på de italienska myndigheternas oförmåga att faktiskt driva in beloppen.

Uppskov med betalningen i ett halvår och följderna av detta i fråga om statligt stöd

Genom artikel 2.12-*duodecies* i den italienska regeringsförordningen nr 225 av 29 december 2010, som efter ändringar övergått till lag nr 10 av den 26 februari 2011, godkände Italien ett uppskov till den 30 juni 2011 för den amortering för 2010 som skulle ha betalats senast den 31 december 2010 enligt den amorteringsordning som godkändes genom rådets beslut 2003/530/EG.

Kommissionen förklarade genom sitt beslut C(2013) 4046 av den 17 juli 2013 att betalningsuppskovet gällande den mjölkavgift som skulle vara betald den 31 december 2010 utgör stöd som är oförenligt med den inre marknaden. Kommissionen ansåg också att detta stöd hade lett till en överträdelse av villkoren i rådets beslut 2003/530/EG, vilket innebar att mottagarna, utanför den ram som rådet fastställt, hade fått ett nytt statligt stöd som är olagligt i den mening som avses i artikel 1 f i förordning (EG) nr 659/1999 och som också är oförenligt med den inre marknaden.

I sitt beslut C(2013) 4046 föreskrev kommissionen att Italien ska återvinna det oförenliga stödet från dem som har utnyttjat betalningsuppskovet, plus ränta.

De italienska myndigheterna har inlett de nödvändiga administrativa förfarandena för att återvinna det statliga stödet. Italien överklagade dock även den 8 november 2013 kommissionens beslut vid tribunalen (mål T-527/13). Den 24 juni 2015 meddelade tribunalen en dom som delvis ogiltigförklarade kommissionens beslut. Den bekräftade kommissionens uppfattning att uppskovet med betalning av de avgifter som förföll till betalning den 31 december 2010 utgjorde ett stöd, men den avvisade kommissionens slutsats att det innebar ett nytt stöd för dem som dragit nytta av betalningsuppskovet, utanför den ram som fastställts i rådets beslut. Kommissionen har överklagat tribunalens dom till EU-domstolen (mål C-467/15 P). Den 25 oktober 2017 bekräftade domstolen i sin dom i målet giltigheten i

kommissionens slutliga beslut nr C(2013) 4046, som tribunalen delvis hade upphävt i sin dom av den 24 juni 2015 (mål T-527/13). De italienska myndigheterna har därför uppmanats att vidta de åtgärder som krävs för att verkställa beslut nr C(2013) 4046 fram till dess att det stöd som beviljats enligt ordningen är helt och hållet återkrävt.

Tilläggsavgift för regleringsåret 2002/2003

För regleringsåren 1995–2002 betalade Italien in tilläggsavgiften till EU:s budget för producenterna, i enlighet med rådets beslut 2003/530/EG.

Sedan 2004 betalar medlemsstaterna in tilläggsavgiften direkt till EU:s budget i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1788/2003 av den 29 september 2003.

Regleringsåret 2002/2003 omfattas dock varken av rådets beslut eller av den nya ordning som infördes 2004. Eftersom Italiens nationella kvot överskreds var de ansvariga italienska mjölkproducenterna skyldiga att betala in 227,76 miljoner euro till EU:s budget för regleringsåret 2002/2003.

Av den här summan återstår 118,4 miljoner euro i tilläggsavgift som ska betalas till EU:s budget inom ramen för tilläggsavgift för mjölkproducenter som fortfarande är betalningsskyldiga.

Utestående avgifter inom ramen för regleringsåren 1995/1996 till 2008/2009 som varken omfattas av amorteringsordningen från år 2003 eller av ordningen för återbetalning från år 2009

Det har i tidigare rapporter framhållits att amorteringsordningen från 2003 och ordningen för återbetalning som Italien införde 2009 (med en ränta som motsvarar referensräntan för unionen plus flera procentenheter) i praktiken omfattar bara en liten del av det avgiftsbelopp som ska drivas in, nämligen 407 miljoner, vilket motsvarar 17 % av beloppet. Per den 31 december 2016 har redan 368 miljoner euro drivits in inom ramen för amorteringsordningen från 2003 och ordningen för återbetalning från 2009. Därav följer att det bara är en liten del av den totala summan som ska återbetalas som fortfarande omfattas av dessa mekanismer, nämligen 39 miljoner euro.

I själva verket ligger den största delen av det som återstår att drivas in av det sammanlagda avgiftsbeloppet för regleringsåren 1995/1996 till 2008/2009, som enligt Italiens anmälan uppgår till 2,303 miljarder euro, utanför de ovannämnda mekanismerna.

Informationen i rapporten från de italienska myndigheterna om den trettonde amorteringen visar att den övergripande nuvarande situationen i fråga om indrivningen av avgiften inom ramen för den amorteringsordning som infördes 2003 är tillfredsställande, men man kan inte säga detsamma om indrivningen av de belopp som inte omfattas av amorteringsordningen eller ordningen för återbetalning (1,268 miljarder euro), och i synnerhet indrivningen av avgiftsbeloppen (803 miljoner euro).

Kommissionen har upprepade gånger sedan 2010 i sina utvärderingsrapporter till rådet uttryckt sitt missnöje med att det inte sker några väsentliga framsteg i indrivningen av de återvinningsbara tilläggsavgifter på mjölk som inte omfattas av amorteringsordningen eller ordningen för återbetalning.

De uppgifter som de italienska myndigheterna lämnar i sin rapport om den trettonde amorteringen visar att ingen väsentlig ny utveckling har skett vad gäller indrivningen av den del av avgiftsbeloppet som inte omfattas av amorteringsordningarna. Visserligen rapporterar

de italienska myndigheterna att 798 miljoner euro är föremål för indrivning genom rättsliga förfaranden, men några reella effekter har ännu inte rapporterats.

Med hänsyn till det stora avgiftsbelopp som ännu inte har betalats och på grund av att indrivningen av dessa belopp har dragit ut så länge på tiden måste det konstateras att EU-rätten långt ifrån har upprätthållits på ett ändamålsenligt och effektivt sätt av de italienska myndigheterna.

Det är också på denna grund som kommissionen beslutade att väcka talan mot Italien inför EU-domstolen för överträdelse av artikel 258 i EUF-fördraget (mål C-433/15).

I sin dom av den 24 januari 2018 biföll Europeiska unionens domstol kommissionens yrkande och konstaterade att Republiken Italien hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter genom att inte säkerställa att den tilläggsavgift som skulle betalas för produktion i Italien som översteg den nationella kvoten, från det första regleringsåret då tilläggsavgiften tillämpades i Italien (1995/1996) till det sista året då en överskottsproduktion hade fastställts i Italien (2008/2009),

– faktiskt påfördes de producenter som hade bidragit till varje överskott och

– att den betalades i rätt tid, efter det att de hade underrättats om vilka belopp som skulle betalas, av uppköparna eller producenterna, i fall av direktförsäljning, eller

– om den inte betalades i rätt tid, att den bokfördes och eventuellt drevs in från nämnda uppköpare eller producenter.

Slutsats

I den mån villkoren för tillämpning av den amorteringsordning som godkändes av rådet 2003 uppfylls, anser kommissionen att de italienska myndigheternas framsteg när det gäller att driva in utestående belopp från producenter som valde att börja tillämpa amorteringsordningen för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002 visar att ordningen förvaltas på lämpligt sätt.

Beträffande de belopp som inte omfattas av amorteringsordningen eller ordningen för återbetalning understryker kommissionen att EU-domstolen genom sin dom av den 24 januari 2018 har bekräftat den underlåtenhet som kommissionen anser att Republiken Italien gjort sig skyldig till. Det är därför de italienska myndigheternas skyldighet att i enlighet med artikel 260 i EUF-fördraget vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom, och därmed att snarast införa en effektiv ordning för indrivning av de utestående beloppen, och åstadkomma reella och påvisbara resultat när det gäller minskningen av den återstående summan som ska betalas.